

Viszont ha leásol

*Nem a képzeletem műve vagy. Mondhatnám
pedig, az égbolt a homlokod, és kondenzcsík
a két kidagadt ér, amikor nevetsz. Felnagyíthatnának.
Az orrod lenne a legszebb lesiklópálya. De engem
nem érdekel a síelés, sem a téli sportok.
Nem képzellek el, amikor végigsimogat a tekinteted
– szellő az utcán megfordít néhány levelet,
mintha apró nyilak lennének, túlmutatnak
rajtam, feléd.*

*

*Rágózom, élvezem, ahogy enyhül a mentolos hideg.
Tudod, eljön a pillanat, amikor csak egy értelmetlen
ragacs rugóztatja az állkapcsomat, mégis néhány pillanattig
az íz emlékszik önmagára a számban, aztán már csak
a szájam emlékszik, utána az elmém próbálja őrizgetni
csak, mint gyerekkéz az olvadó hót. A nyomokban hiszek,
hogy mikor kiköpöm, akkor őrzi a fogaimat,
a nyálamat, a DNS-emet, és hogy ez lehetne örökérvényű is,
de inkább a kukára bízza a titkot az ember.*

*Amikor a szívemet megrágja egy szerelem, vagy
amikor karomba harapok, hogy ne érezzem
a vágy vámpírfogait, az ugyanilyen snassz
is tudna lenni, mégsem dobom ki ennyire könnyen.
Miben különbözik, ha egy tárgy van a számban,
vagy én vagyok maga a rágógumi?*

*Másként is magyarázhatnám. A barátság, téli
fenyőág, ahogy kikandikál a zöld a fehér alól.
Nem fog soha változni, csak ha meghal a fa.
A szerelem egybeolvad a hóval,
a platán szürkés-fehéres kérgéről ilyenkor elhisszük,
hogy hasonló anyagból van, mint a hó.
A kéreg alatt láthatatlan zöld. A kéreg alatt
tetszhalál. A kéreg alatt hibernált szív van.
Viszont ha leásol, látod, a hajszálgyökerek ölelkeznek,
egymást táplálja az örökzöld és a halottnak vetkezett.*

*Nem nagy művészet szerelmesnek lenni,
viszonzatlanul mi sem egyszerűbb. A vágy hagy
bennem nyomokat, de sosem találok meg
a fogsort, mintha valami istenség harapna
belém, aki akkor létezik, ha elhiszem.
A barátság sem nagy kunszt. Egy fenyő zöldje
magától értetődik, senki sem kérdőjelezi
meg, senki sem mondja, minek ez a fényűzés.*

*Akkor hol marad a csoda? Kérdezheted.
Kérdezhetem.*

*

*Nem a képzeletem műve vagy. De te elképzelheted,
mennyre akarlak. Mint a következő lépést a hegymászó,
mint az úszó rándulását a horgász, mint a motor
egyenletes morgását a sofőr. A csoda ott van,
ahol a fáradtság már nem visz tovább, nincs kapás,
a motor lefullad. Mégis ott van a nekiveselkedés,
körbeveszi a csend, körbe az ünnepi dallam.*

MEZEI GÁBOR

[öt_tél]

—

*végig út, sín, pózna, ég. a kerék sípolása, fekete kő, barna föld, vörös rozsda. fertőző szemét.
kutyaszar, lerágott fűcsomó. ökölnyi lyukak a sárban. hogy néz ki a távolság, valami
túl mélyről világít, a pánik könnyű résein. az átmeneti semmi. ez majdnem szerethető,
egy pillanatra elfogy a túl nyirkos felhők alatt a tágasság, jobbról becsúszó járda, sziget,
fényes zebracsík. ház, udvar, ház és megint udvar, a híd alól, a szétúszó árnyékból felnéz
rád egy parton álló nő, motyog, nem hozzád, neked. a vascsöveket már behangolták az
aszfalt alatt, egyszer, végre, elülhet akkor ez a füled járataiban zúgó, felesleges menetszél,
és leállhatsz itt a csatakos délutánban. félned, attól majd még persze, mindig lesz miért*